

2016. Nagyböjt Chiarával

Február 10. szerda. *Szíveteket szaggassátok meg, úgy térjete meg!*

Azt kívánom tehát, hogy valóban sikerüljön szentté válnunk; hogy Őrangyalunk keze által átadhassuk a Szűzanyának életszentségünket.

Február 11. csütörtök. *A pogányok örvendezve magasztalták az Úr igéjét*

Hallottam, hogy senki nem lett soha szent, ha nem végzett valami testi vezeklést, penitenciát is.

Mit tegyünk hát? Véleményem szerint a következőt tehetnénk azért, hogy jól éljük ezt az Igét: valahányszor észrevesszük, hogy hibáztunk valamiben, próbáljunk meg valami kis penitenciát végezni, hogy helyrehozzuk az elmulasztott jót. Például nyeresek voltunk felebarátunkkal, megbántottuk őt, ítélkeztünk felette? Próbáljuk meg helyrehozni ezt oly módon, hogy legyünk vele kétszer olyan kedvesek, mondjunk jót róla, vagy ha kell, védelmezzük meg; s mindenekelőtt felejtjük el teljesen esetleges sérelmeinket, mintha semmi nem történt volna.

Egy másik példa: evés közben nem gondoltunk falánkságunk megfékezésére? A következő étkezéskor ajánljunk fel Jézusnak egy megfelelő önmegtagadást. Figyelem nélkül imádkoztunk, mintha senkihez sem beszélénk? Szedjük össze magunkat egy pillanatra egy mély imában. És így tovább. Meglátjátok, száz és száz módja van annak, hogyan lehet kijavítani, helyrehozni, amit elrontottunk.

Én megpróbáltam így tenni. Biztosíthatlak benneteket, hogy a lélekbe azonnal egy bizonyos béke, egy bizonyos öröm költözik. Az a benyomásunk, hogy legalább ebben a pillanatban egyesülünk Istennel. Ha az embernek ez a béke van a szívében, akkor könnyebb élni az egységet. Így könnyebb a felebaráti szeretet, könnyebb a másik életét élni, könnyebb - ahogy mi mondjuk - "egygyé válni" a testvérrel, akit úgy kell szolgálnunk mint Jézus, aki noha Úr és Mester volt, mégis megmosta a tanítványok lábát.

Összefoglalva tehát: Javítsuk ki a hibákat, hogy jobban tudjunk szeretni.

Február 12. péntek. *Ha segítségül hívod az Urat, ezt mondja: Itt vagyok!*

Ő tehát megígérte, hogy velünk lesz mindig, és aláhúzta, hogy "mindennap". Következésképpen Jézus az előttünk álló tizenöt napon is velünk lesz; úgy döntött, hogy társaságunkban lesz.

Milyennek kell hát lennie magatartásunknak? Végtelen hálával ezért a döntéséért fel kell készülnünk, hogy a lehető legjobb módon tudjunk együtt lenni Vele. Ha tudomásunkra jutna, hogy egy fontos vendég úgy döntött, kis időre hozzánk jön lakni, minden bizonnyal rögtön gondoskodnánk arról, hogy ne találja zárva az ajtót, felkészülnénk a látogatására s minden dolgot órá való tekintettel rendeznénk el.

Február 13. szombat. *Ha kenyeret adsz az éhezőknek, felragyog világosságod*

Egyé válni minden felebaráttal. Igen, ez az út. Mert ugyanezt az utat járta meg Isten, hogy kinyilvánítsa szeretetét: olyan emberré lett, mint mi vagyunk. Keresztrefeszített és elhagyatott lett, hogy egy szintre helyezkedjen mindenkivel. Valóban "gyöngé lett a gyöngéssel". Ezzel jelt adott az indulásra az "ut omnes" felé. Lehajolt hozzánk, de nem tört meg. Pontosan úgy, ahogy a bambusznád, amelyet például itt a Fülöp-szigeteken sok mindenre használnak, mert jól hajlik, de nem török.

A mi hivatásunk az, hogy közreműködünk az "ut omnes" -ben. Mindenekelőtt újítsuk meg tehát a hitünket abban, hogy minden ember meghívást kapott az egységre, mert Isten mindenkit szeret. Ne próbáljunk kifogásokat találni: hogy ez soha sem fogja megérteni; az túl kicsi ahhoz hogy felfogja; emez pedig a rokonom és túlságosan is jól ismerem, tudom mennyire ragaszkodik a földi dolgokhoz; amaz meg spiritisza lett, ez meg másban hisz vagy túl öreg ahhoz, hogy megváltozzon, és így tovább.

Nem! Féltre ezekkel a kifogásokkal! Isten mindenkit szeret és mindenkit vár! A mi egyetlen kötelességünk az, hogy mindenkit szeressünk, szolgáljunk, hogy mindenkivel egyé váljunk a legvégsőkig, a bűnt kivéve. Jézus lesz az, aki meg fogja hódítani őket; ha nem most, akkor 10 vagy 20 vagy 30 év múlva, de be fog következni! Ez az én tapasztalatom.

Vizsgáljuk fölül kapcsolatunkat minden felebarátunkkal, váljunk eggyé mindenkivel, hogy jól vívjuk harcunkat az "ut omnes"-ért.

Február 14. vasárnap. *Az Úr meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat*

Biztos, hogy egész életünket tekinthetjük konkrét szolgálatnak, akár a társadalom javára végzünk munkát, akár az Egyház javára.

Az új ige arra ösztönöz bennünket, hogy napunkat konkrét, alázatos és intelligens szolgálatokkal töltsük ki, mindazzal, amit az "eggyéválás" megkíván minden olyan felebarátunkkal, akivel a nap folyamán találkozunk. Mint például megteríteni az asztalt, rendet rakni, bevásárolni, gyógyítani, tanítani, vigasztalni, odaajándékozni valaminket, szeretettel figyelmeztetni.

Február 15. hétfő. *Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!*

"Ha ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat." (Mt 5,23) Ez az Ige újra megvilágosította, hogy Jézus milyen fontos helyet és milyen súlyt ad a felebaráti szeretetnek.

Február 16. kedd. *Isten igéje véghezviszi mindazt, amit az Úr akar*

Mint tudjátok, Isten szava nem olyan, mint az emberi szavak. Istennek egy jelenléte az és az Igéé, aki az a Szó, amelyet az Atya öröktől fogva kimond. Ha tehát az Igéből táplálkozunk, Istenből táplálkozunk; a fényből, hogy világosságot adjunk a többieknek is, a szeretetből, mely felmelegíti a szívünket és testvéreink szívét is.

Február 17. szerda. *Ninive lakói megtértek a rossz útról*

Kedveseim! Szalézi Szent Ferenc azt mondja, nincs olyan erényes ember, aki ha többször enged a rossz szokásnak, el ne sajátítaná azt a rossz szokást vagy bűnt. Akkor azonban ez fordítva is áll: nincs olyan gyenge ember, aki erényes cselekedetek gyakorlása által ne tehetne szert az erényre. Bátorság tehát! Ha eddük magunkat, világbajnokká válunk Isten szeretetében.

Február 18. csütörtök. *Uram, más segítőm rajtad kívül nincsen*

Feltámadhat bennünk a kérdés: hogyan lehetséges, hogy bár sok más emberhez képest annyi természetfölötti fényt kaptam, s annyi segítséget testvéreim részéről, hogy annyi elhatározás és ígéret ellenére mégis ilyen lassú és kevésbé nagylelkű vagyok a szeretetben, az erények gyakorlásában, sőt a kísértések legyőzésében is? Vajon nincs-e aránytalanság aközött, amit kapok, illetőleg én magam elhatározok, és aközött, amit konkrétan meg is valósítok?

Erre a lehetséges kérdésünkre Jézus adja meg a legjobb feleletet: "Nélkülem semmit sem tehettek." (Jn 15,5) Mintha azt mondaná: az erőfeszítések, a szép elmélkedések, a nekibátorodások, az elhatározások ellenére sem tesztek nagy lépéseket előre, mert nem imádkoztok eleget, mert nem kéritek a megfelelő segítséget.

Kedveseim, ha a szentek eljutottak odáig, hogy így fogalmaztak: "aki imádkozik, az üdvözülni, aki nem imádkozik, az elkárhozik", akkor az is logikus, hogy aki imádkozik, az lelkileg halad előre, és aki nem imádkozik, az legjobb esetben egy helyben áll, de általában inkább hátrafelé halad.

Február 19. péntek. *Péter, az elöljárótárs, Krisztus szenvedésének tanúja*

Így nekünk is egyé kell válnunk mindenkivel, akivel az élet jelen pillanatában találkozunk. Át kell élnünk aggodalmait, fájdalmait, örömeit, mindent, kivéve a bűnt. Csak így, az ilyen módon megélt keresztyén szereteten lesz áldás, ez lesz termékeny. És sokan fognak válaszolni rá. Ezzel mint a vízbe dobott kő körül, körülöttünk is ki fog tágulni azoknak a köre, akik Istent akarják Ideáljuknak.

Február 20. szombat. *Az Úr Szent népe leszel, ahogyan megígérte*

Melyik az az ige, amelyet Isten a mi mozgalmunknak mondott ki? Tudjuk. Az Egység. Nekünk tehát az egység bajnokainak kell lennünk. Bajnokoknak az Istennel való egységben, az Ő akaratával való egységben a jelen pillanatban; és a felebaráttal, minden felebaráttal való egységben, akivel csak találkozunk a nap folyamán. Fel tehát, fel! Eddzük magunkat! Ne veszítsük el az értékes pillanatokat!

Február 21. vasárnap. *Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt*

Kétségkívül imádkozunk tehát, és ez azt mutatja, hogy nem egyedül a saját erőnkre támaszkodunk. Mindazonáltal két irányban is tökéletesedhetünk. Először is, nem az imák számát szaporítva, hanem jobban tudatosítva azt, amit kérni szoktunk. Figyeljük csak meg, s fel fogjuk fedezni, milyen sok kegyelmet kérünk például a reggeli és esti imában, a szentmisében, az áldozás utáni hálaadásban, a rózsafüzérben, az elmélkedés alatt avagy szentséglátogatáskor, kinek erre módja van.

Másodsor úgy javíthatunk, ha - ahogyan a szentek mondják - úgy kérünk, hogy meg is kapjuk.

Akkor kapjuk meg, ha azzal a tudattal kérünk, hogy mi magunktól semmit se tudunk tenni, tehát alázattal, azzal a meggyőződéssel, hogy Istennel ellenben mindenre képesek vagyunk, vagyis Belé vetett bizalommal kérünk. És kérjünk kitartóan, szeretetteljes állhatatossággal, ahogy Jézus ezt akarja.

Egyszóval igen lényeges, hogy mind inkább középpontba állítsuk ezeket a kéréseket, melyeket egyébként is megfogalmazunk, és mind tökéletesebben kérjünk, arányosan azzal az odaadással, mellyel Ideálunkat éljük. Így minden termékenyebb lesz.

Február 22. hétfő. *Vétkeztünk, bűnbe estünk, Urunk, megszegettük törvényed*

Sokszor érezzük, hogy szívünk nehezen hajlik egy annál kifinomultabb szeretetre, mint amit már táplálunk testvéreink iránt: szívünk egy kicsit még kőből van; szeretetünk nyers, felületes, túlságosan sietős.

Miért? Mert a szívünk még önmagunkkal van elfoglalva, azzal, hogy saját magát vegye tekintetbe. Akkor is, ha sokszor nem vagyunk tudatában, önzők és gőgösek vagyunk. Ezt az is bizonyítja, hogy mikor valami kemény lelki próbatételtől szenvedünk, (mely, mint a földrengés, úgy tűnik mindent gyökerestől kitép, elszakítva ezáltal önmagunktól, a dolgainktól, hogy alázatossá tegyen és csökkentse büszkeségünket) egy megértőbb, mélyebb, egyszerűbb, természetesebb szeretet születik bennünk testvéreink iránt. Ez

így van. Ebből tehát azt a következtetést kell levonnunk, hogy a szegénység és az alázat a szeretet alapja. A szegénység és az alázat.

Február 23. kedd. *Ha készségesen hallgatunk az Úrra, élnünk javaival*

Elhatározásunkat buddhista testvéreink ihlették: Megtudtuk tőlük, hogy egyik szimbólumuk a kialudt gyertya, ami a teljes önmehtagadást, mindenféle vágy kioltását jelképezi. Csodálatra méltóak, ahogyan ezt gyakorolják. Nekünk, keresztényeknek viszont az égő gyertya a szimbólumunk. Hiszen Jézus megajándékozott bennünket a kegyelemmel, az isteni étellel; tüzet gyújtott a szívünkben. Ezzel az égő szívvel szerethetjük, sőt kell szeretnünk Istent és felebarátainkat, teljességgel megtéve a jelenben Isten akaratát és eggyé válva testvéreinkkel. Ha így teszünk, bennünk is meghal mindaz, ami emberi: kialszanak vágyaink, szenvedélyeink. Másik elhatározásunk tehát ez: égő gyertyák leszünk.

Február 24. szerda. *Uram, Istenem, szabadíts meg irgalmad szerint!*

Az ember gyakran azért imádkozik, sőt kizárólag azért, hogy kegyelmet kérjen. Amikor valamiért aggódik, bánkódik, valamire szüksége van, akkor fordul imáival, könyörgéssel Istenhez, a Szűzanyához, a szentekhez. Jónak mondható ez az imádság?

Bizonyos, hogy nem meríti ki a keresztények imakötelezettségét. Ezért, ha egyedül ezt gyakoroljuk, akkor ez azt jelenti, hogy imáinkat túlzottan az érdekek vezérlik. A keresztény élet valójában nemcsak kérés, hanem főként adás. Az imádság segítségével még Istennek is adhatunk: ugyani szeretnünk kell Istent. Aki csak a kérő imát ismeri, az nem hiteles követője Krisztusnak és nem is igaz gyermeke az Egyháznak. Ha viszont egy ilyen ima összefonódik egy következetes keresztény étellel, akkor megfelel Jézus egy határozott akaratának, mely így szól: "Kérjete és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak." (vö. Mt 7,7)

Február 25. csütörtök. *Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik*

Olyan ima ez tehát, melyre fel vagyunk hatalmazva, s melyet igen gyakran, valóban mondunk. Általa egyébként kinyilvánítjuk képtelenségünket, és bizalmunkat Isten mindenhatóságába helyezzük.

Aztán ott vannak azok az imák, melyeket minden nap mondunk: például reggel és este vagy evés előtt, vagy a szentmisén, a szentséglátogatásnál, vagy, amikor rózsafüzért mondunk. A dicsőítés imái ezek, az imádásé, a hálaadásé, melyek kifejezik szeretetünket, s azért vannak, hogy Istennek dicsőséget szerezzenek. Ezekről az imákról Statútumaink is szólnak. Ezek a szóbeli imák. Az Egyház tanácsolja őket. Sokszor azonban nem értékelik, ahogy megérdemelnék, mert mechanikussá válhatnak, s így jelentőségük egy részét elveszítik. De rajtunk áll, hogy megtöltsük őket figyelmünkkel és szívünkkel, gondolván mindarra, amit mondunk, s szeretve Azt, akihez beszélünk. Ezek a nap mint nap ismételt imák élővé teszik és megjelenítik azokat az isteni titkokat, melyek körülvesznek minket, mint keresztényt: a megtestesülés, a megváltás, a Szentháromság, Isten csodálatos működése Máriában stb., s aztán, ezen imák ismétlése nagyon gyakran utat nyit az Istennel való egységre.

Február 26. péntek. *Jön az álomlátó, gyertek, öljük meg!*

S a végén itt van a gondolati ima. Így nevezik azt az imát, melyben Isten vonzza a lelket a vele való közösségre. Ezt az ember különösen az elmélkedésben tapasztalja meg, de a nap folyamán is. A lélek mesterei azt tanácsolják, hogy amikor ez az imádság megjelenik, szakítsuk félbe a szóbeli imát, (hacsak az nem kötelező), s merüljünk el ebben az ún. gondolati imában. Azt hiszem, mindannyiunknak van már egy bizonyos tapasztalata ezzel az imádsággal, mely annyira tetszik Istennek.

Ismerjük a módját is, hogyan gazdagodhatunk benne: ha radikálisan szeretjük a testvért, és ha nagylelkűen átöleljük a kereszteteket, akkor mélyítjük el a szívünkben az Istennel való egységet, ezt a közösséget. Próbáljunk meg javítani ezeken az imádságokon!

Február 27. szombat. *Irgalmasan bánik az Úr azokkal, akik szeretik Őt*

Szent Katalin azt mondja, hogy az imádság olyan, mint egy édesanya, aki táplálja a lelket, mert az imádságban jobban érezzük bűneink fájdalmát, s így születik a bűnbánat; az imában teszünk jó elhatározásokat, melyek keresztény módon, az Ideál szerint irányítják életünket; ott határozzuk el, hogy átöleljük a keresztet.

Javítanunk kell az imádságon, mint keresztények, s különösen, mint Művünknek tagjai. Az imának ugyanis nagy jelentősége van lelkiségünkben. Azt mondják, hogy az ima a "lélek felemelkedése Istenhez", egy közvetlen út, hogy Vele kapcsolatot, közösséget teremtsen. Tehát szerepe van az egységben. A mi lelkiségünk pedig az egység lelkisége.

Szeressük hát az imát és gyakoroljuk. A testvér iránti szeretet, s a kereszt iránti szeretet mellett, ez egy másik lehetőség lesz az Istennel való mélyebb egységre. Mit akarhatnánk ennél többet? Nincs annál édesebb, vigasztalóbb, mint Isten szerető jelenléte szívünkben. Semmi nem tesz erősebbé minket, mint az, ha érezzük, hogy szeret minket.

Február 28. vasárnap. *Isten ezt mondta Mózesnek: Vagyok, aki vagyok*

Különösen a kérő, a segítséget és kegyelmet kérő imádságról szeretnék szólni. Az a benyomásom ugyanis, hogy akadnak, akik nem tartják ezt eléggé fontosnak. Hogy miért? Magatartásuknak nemes indoka is lehet: hiszen ahogy egyre jobban behatoltunk hitünkbe, gyakorlatilag mélyebben vallásosabbak lettünk, megértettük, hogy a vallás nem csupán azt jelenti, hogy elmegyünk a templomba, hogy kérjünk és mindig csak kérjünk, hanem azt, hogy szeretjük Istent, vagyis ajándékozunk. S elkötelezzük életünket, hogy megvalósítsuk mindazokat az elveket, melyeket evangéliumi lelkiségünk is sugall. Hogy így, ahogy mondani szoktuk - megtegyük a magunk részét.

Ez az érvelés kétségkívül több mint helyes. Mindazonáltal valamin el kell gondolkodnunk: szeretni Istent magába foglalja, hogy megtartjuk összes parancsát. Márpedig Jézus többször és nyomatékosan épp azt parancsolja,

hogy kérjünk. "KérjeteK és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!" (Mt 7,7)

Mit kell tennünk tehát? Kérnünk kell, többet és jobban, mert Ő így akarja. Ily módon is nyilvánítjuk Iránta való szeretetünket.

Február 29. hétfő. *Sok leprás közül nem tisztult meg más, mint a szíriai Naámán*

Mindnyájan tudjuk, hogy az utazáshoz rendelkezésünkre áll Isten Igéjének lámpása. Isten Igéje! Fel tudjuk egyáltalán fogni, hogy mi Isten Igéje?! Rám mindig mély benyomást gyakorol az összehasonlítás, melyet az Írás tesz Isten szava és az ember között. Azt mondja: "Minden ember olyan, mint a fű, és egész dicsősége olyan, mint a mezei virág. Kiszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk szava örökké megmarad."(Iz. 40. 7,8) Ez tehát az Ige.

Határtalan tisztelettel kell lennünk iránta. Magunkba kell néznünk, és meg kell állapítanunk, hogy gyakran milyen módon kezeljük. Hányszor megcsonkítjuk kisszerű okoskodásainkkal. Talán olyan dolognak tűnik, amit már úgylis tudunk. Néha azt hisszük, hogy ránk nem vonatkozik. Máskor félretesszük, vagy miután éltük egy kicsit, azt gondoljuk, hogy már kimerítettük. Egészen biztos, hogy soha nem bánunk vele úgy, ahogy megérdemelné. A tény az, hogy a mi sorsunk az elmúlás, de az Ige megmarad: Jézus szavai soha nem fognak elmúlni!

Mit tegyünk hát? Először is a lehető legvilágosabban kell látnunk, hogy az Ige Krisztus egy jelenléte. Nagy megtiszteltetésnek kell éreznünk, hogy élhetjük, magunkra ölthetjük a jelen pillanatban.

Március 1. kedd. *Fogadd el, Urunk, megtört szívünket és alázatos lelkünket!*

Az első időben sokszor próbáltuk gyakorlatba ültetni ezt a mottót: "Minden gondolat egy felelősség." Ne felejtsük el, hogy azok a gondolatok, amelyek egy olyan ember fejében születnek, aki elhatározta, hogy szeretetben fog élni, gyakran a Szentlélek sugallatai.

És miért adja ezeket a Szentlélek? Azért, hogy jót tegyen velünk és általunk a világgal, azért, hogy előre vigyük szeretet-forradalmunkat. Figyeljünk hát!

Minden gondolatra, főleg, ha úgy gondoljuk, hogy a Szentlélek sugallata lehet - érezzük meg, hogy az egy felelősség, amit magunkra kell vállalnunk és életre kell váltanunk.

Ha így teszünk, akkor megtaláltuk egyik legjobb módját annak, hogy hogyan szerethetjük, tisztelhetjük a Szentlelket, hogyan adhatunk hálát Neki, s hogy miképpen engedelmesskedhetünk csupán egyetlen Úrnak.

Március 2. szerda. *Hallgass az Úr rendelkezéseire, és cselekedj azok szerint!*

Tudjuk, aki tökéletesen szereti a felebarátot (és ez a mi utunk), az már halott önmaga számára. De Jézus tudta, hogy életünk folyamán nem mindig vannak mellettünk felebarátaink, akiket szerethetnénk. Ezért beszél önmegtagadásról, néha nagyon is keményen. A napokban megdöbbenettek ezek a szavak: ha kezed megbotránkoztat, vágd le; ha lábad megbotránkoztat, vágd le; ha a szemed... vágd ki. (vö. Mt 18,8) Mit jelent ez? Jézus nagyon erősen hangsúlyozni akarja annak szükségességét, hogy szakadjunk el mindattól, ami akadályozza a Vele való közösséget. Meghív minket arra, hogy ne csupán a súlyos rosszat kerüljük el, hanem semmisítsünk meg magunkban minden ragaszkodást, ami nem egyedül Ő.

Március 3. csütörtök. *Hallgassatok az Úr szavára!*

Egyszer Kalkuttai Teréz anya ezt írta nekem: "Légy szent, mert Jézus Szent". Pontosan így: szentté kell lennünk, mert Jézus Szent. És úgy válunk szentté, ha éljük az Igét. Sőt, tudjuk, aki éli az Igét, az már szent, legalábbis abban a pillanatban, amikor éli. Aki hallgatja az Igét (vagyis befogadja szívébe és életté váltja) az már megtisztult, mondta Jézus.

Ha így állnak a dolgok, akkor nyilvánvaló, hogy úgy válunk szentté, ha minden pillanatban, most is, Isten élő Igéje vagyunk. "Ige" vagyunk.

Március 4. péntek. *Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk*

Nekünk mindig bátran előre kell haladnunk. Az előre haladáshoz pedig tudjuk, rendelkezésünkre áll az Élet Igéje.

Ez a fiatal kontinens, Ausztrália, erre emlékeztet bennünket címerével, amelybe szándékosan tettek két olyan állatot, melyek nem tudnak hátrafelé menni: a kengurut - a híres kengurut - és egy emu nevű madarat.

Március 5. szombat. *Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!*

Éppen ezzel a teljes amnesztiával, ezzel az általános megbocsátással a szívünkben közelítsünk mindenkihez. És aztán váljunk eggyé velük mindenben, kivéve a bűnt, kivéve a rosszat.

Március 6. vasárnap. *Isten népe az ígéret földjére lépve húsvétot ünnepel*

Az ember ugyanis úgy lehet szent, hogy kapcsolatban van a Szenttel: akinek társaságában vagyunk, az van hatással ránk. Jézussal, a Szentháromsággal kapcsolatban lenni pedig annyit jelent, mint imádkozni.

Tudjuk, hogy mindig imádkoznunk kell (vö. Lk.18,1) és azt is tudjuk, hogy ezt hogyan lehet megvalósítani. Vannak azonban különleges imák, melyeket kötelességünk végezni a nap megfelelő pillanataiban.

Reggel, közvetlenül felébredés után azt mondjuk Jézusnak: "Mert elhagyott vagy". Kifejezésre juttatjuk ezzel azt a szándékunkat, hogy ilyenek akarjuk Őt választani és előnyben akarjuk Őt részesíteni a nap folyamán. Ez igen lényeges számunkra. E nélkül az elkötelezettség nélkül nem lehet élni lelkiségünket. Azután mondunk más imákat is. Reggel a legfontosabb dolog azonban az, hogy felajánljuk Jézusnak a napunkat, hogy ezzel minden cselekedetünknek, minden találkozásunknak értelmet, természetfölötti szándékot kölcsönözzünk.

Minden *este is imádkozunk*. A reggeli imához hasonlóan az Atyához, Jézushoz, Máriához, az őrangyalunkhoz imádkozunk. A legfontosabb dolog azonban a lelkiismeretvizsgálat: napunk áttekintése óráról órára. Ilyenkor őszintén megígérjük, hogy másnap jobban fogjuk csinálni, mert aki nem halad előre, az visszafejlődik.

Március 7. hétfő. *ÖrvendjeteK és vigadjatok mindörökké!*

Aztán minden nap, vagy legalábbis gyakran részt veszünk a *szentmisén*. Ez minden más ima csúcsa, napunk legfontosabb tette, az a központ, amire minden más irányul. A teremtmény életének ugyanis akkor van igazán értelme, ha elismeri Teremtőjét, ha megfelelő magatartást tanúsít iránta, ha imádja, szereti Őt, ha hálát ad neki, ha bocsánatát kéri bűneiért, ha Őt hívja segítségül. Ezt azonban majdnem, hogy lehetetlen megtennünk egyedül, a saját magunk által választott eszközökkel. Nincs semmink, ami arra méltó lenne, hogy felajánljuk Istennek, ami el tudna hatolni szívéig. Isten közel van, ugyanakkor végtelenül hatalmas is. Valami olyanra van szükség, ami arányban áll vele. A felnőttet nem ajándékozunk meg játékszerrel, sem az újszülöttet könyvvel.

És íme, a szentmise megadja nekünk ezt a nem remélt lehetőséget. A pap az oltáron magát Jézust ajánlja fel az Atyának, és ebben a felajánlásban mi is csatlakozhatunk hozzá: Ő a mi ajándékunk, akit az Atya örömmel fogad. Vele, Általa méltóan és illőn szerethetjük az Atyát, imádkozhatjuk Őt, dicsőíthetjük Őt, kérhetünk Tőle valamit, hálát adhatunk Neki, esedezhetünk Hozzá bűneink bocsánatáért. Vele, Jézussal az Atya meghallgat minket.

Ezért annyira fontos a szentmise. Ezzel a tudattal kell részt vennünk rajta. És ne felejtjük el az oltárra helyezni életünket, együtt az övével, annak minden vonatkozásával, különösen fáradozásainkkal, kínjainkkal, szenvedéseinkkel, gyötrelmeinkkel, mert ha Jézusával egyesítjük őket, akkor a maximális értékre tesznek szert.

Március 8. kedd. *Élni fog minden a templomból fakadó pataokban*

A nap folyamán *imádkozunk még az étkezések előtt*. Ennek az imának az a jelentősége, hogy Istennek ajánljuk azokat a cselekedeteinket is, amikor testi szükségleteinket elégítjük ki.

Ezen felül gyakran *meglátogatjuk Jézust egy templomban*. Azt hiszem, hogy ez is egy nélkülözhetetlen cselekedet. Ha a nagy személyiségek, akkor is, ha nem katolikusok, római útjuk alkalmával kötelességüknek tartják, hogy

kihallgatást kérjenek a pápánál és ezzel az egész világ számára fontos személyiségnek ismerjék el őt, akkor mit kell tennünk nekünk Jézussal, az Isten-emberrel, aki jelen van templomainkban? A minimum az, hogy naponta meglátogatjuk Őt. A Szentséglátogatásnak tehát éppen az az értelme, hogy elmondjuk Jézusnak: felfogjuk, hogy mit tett értünk és mindenkiért és világosan tudatában vagyunk annak, hogy milyen hordereje van jelenlétének a földön.

Március 9. szerda. *Megőríz és megajándékoz az Úr a szabadulás napján*

A *rózsafüzért* is imádkozzuk. Ez az ima teljesen Máriához kapcsol bennünket, csak neki szól. Jól kell élnünk ezt a pillanatot, mert ez találkozás édesanyánkkal, Művünk Királynőjével. Az Üdvözlégy első részével mi is csatlakozunk ahhoz az egész földre kiterjedő dicsőítéshez, amit Ő maga jövendölt meg, amikor így szólt: "boldognak hirdet minden nemzeték" (vö. Lk 1,48). A második részben, amikor azt imádkozzuk, hogy "imádkozz értünk bűnösökért most", akkor minden nap megszerezünk közbenjárását. A "halálunk óráján" szavakkal elérjük, hogy Mária meg fog emlékezni rólunk földi életünk befejezésekor.

Március 10. csütörtök. *Múljék el, Uram, izzó haragod, szánd meg népedet!*

Minden nap végzünk egy kis *elmélkedést* is. Ha Ideálunknak megfelelően éljük meg ezeket a pillanatok, akkor megtapasztalhatjuk a belső imát. Az elmélkedésnek az a célja, hogy kapcsolatba hozza lelkünket Istennel, hogy már itt a földön megtapasztaljuk a Mennysországot. Az elmélkedés értelme az, hogy elmerítsen minket az isteniben és megerősítsen ebben.

Reggeli ima, esti ima, ima az étkezések előtt, szentmise, rózsafüzér, szentséglátogatás, elmélkedés: ezek napunk szent pillanatai.

Március 11. péntek. *Tegyük próbára az igazat, ítéljük gyalázatos halálra*

Ha azt akarjuk, hogy Jézus közöttünk legyen, késznek kell lennünk meghalni egymásért.

Március 12. szombat. *Olyan voltam, mint a vágóhídra hurcolt gyanútlan bárány*

Ákár szenvedünk, akár örülünk, mindig higgyünk abban, hogy Isten végtelenül szeret minket.

Március 13. vasárnap. *A régi dolgokat ne emlegessétek, mert én újat cselekszem*

Ha az apró dolgokban „igen”-t mondunk, elsajátítjuk a készséget, hogy a nagy és nehéz dolgokban is megtegyük Isten akaratát.

Március 14. hétfő. *Szorogatás vesz körül, de Isten megmenti a benne bízót*

"Boldogok a szomorkodók: majd megvigasztalják őket." Bele kell öltöznünk ebbe a boldogságba, s meg kell tapasztalnunk ezt a vigasztalást. A fájdalom: érték. A hétköznapi fájdalmakat mindig, azonnal és örömmel kell fogadnunk, s ugyanígy mindig, azonnal és örömmel kell átölelnünk azokat a meghalásokat is, melyeket mi magunk okozunk önünknek, valahányszor lázad. Ha így teszünk, a fájdalom örömmé, békévé, vigasszá alakul át, s ha béke van bennünk, szeretni tudjuk majd mindazokat, akikkel találkozunk; szabadnak fogjuk érezni magunkat és képesnek arra, hogy egygé váljunk velük, vagyis, hogy éljük az egységet. Röviden szólva: öleljük át jól személyes fájdalmainkat, hogy készek legyünk szeretni felebarátainkat.

Március 15. kedd. *Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját*

Kedveseim, nem mindig könnyű hinni, hinni az Isten szeretetében. De nekünk igyekeznünk kell minden esetben hinni benne, a legzavarosabb helyzetekben is. Így most is tanúi leszünk Isten közbelépéseinek esetről esetre. Ő nem hagy el minket, hanem gondot visel ránk.

Tudom, hogy sokan közülünk nehéz helyzetben vannak. Főképpen nekik szól ez a gondolat. De ugyanakkor mindenkinek is: milyen sokféle helyzetet produkál az élet! Mennyire szükség van arra, hogy Valaki más gondoljon ránk! Tehát minden gondunkat bízuk Rá. Így szabadok leszünk arra, hogy szeressünk. Jobban haladunk előre a szeretet útján, amely - amint tudjuk - az életszentségre visz.

Március 16. szerda. *Isten elküldte angyalát, és megszabadított szolgáit*

"Fölösleges nekifognod a szenttéválásnak, ha a Szent nincs köztetek. Ne ártasd magad azzal, hogy tökéletessé válhatsz, ha a Tökéletes nincs köztetek." Mit tegyek hát? Úgy gondolom, hogy a helyes út számunkra éppen ez: hívjuk életre vagy állítsuk helyre az Ő jelenlétét magunk között, azzal a szeretettel, amely szolgál, amely megért, amely osztozik mások fájdalomában, terheiben, aggodalmában, örömeiben; azzal a szeretettel, amely mindent eltűr, mindent elvisel, s amely jellemző a kereszténységre. Tegyük meg mindent azért, hogy ez által a szeretet által a Feltámadott - aki megígérte, hogy nem hagyja el Egyházát a világ végéig - közöttünk is ott legyen. És ezen az alapon éljük pillanatról pillanatra Isten akaratát, jól, tökéletesen, saját akaratunk legradikálisabb visszautasításával.

Március 17. csütörtök. *Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává tesznek*

Legyünk mindnyájan "mozdonyok". Sokan ugyanis a Szent Utazás szemléltetésére vonatkozó rajzot vagy készítenek. S gyakran az én nevemet írják a mozdonyra. Igazából csak Isten tudja, ki viszi leginkább előre a vonatot. Bizonyára az, aki jobban szeret. Ebből tehát a következő elhatározás született: idén a 43 ezer emberből, aki elindult a Szent Utazáson, senki sem engedheti meg magának azt a luxust, hogy egyszerű vasúti kocsi legyen. Mindnyájunknak mozdonyvá kell válnunk. Hogyan? Úgy, hogy az Isten felé vezető úton legalább egy embert magunkkal viszünk.

Március 18. péntek. *Kiragadja az Úr a szegény ember életét a gonoszok kezéből*

Vannak kisebb kísértések is, mint a torkosság, a szétszórtság az imában, a hírnév utáni vágy, egy kis hiúság stb. A kísértéseket Isten engedi meg, hogy legyőzve azokat, kimutathassuk iránta való hűségünket, szeretetünket. A szentek mindig találkoztak kis és nagy megpróbáltatásokkal és mindig kihasználták azokat, hogy előrehaladjanak a tökéletesség útján (ahelyett, hogy megállnának vagy visszafordulnának).

És mi? Milyen a Mozgalom tagjainak helyes magatartása a kísértésekkel szemben? Mi mindig a szeretetre törekszünk, hogy szeressük Istent, megtéve

az akaratát, és szeressük a felebarátot. Amikor szeretünk, a kísértés egészen biztosan nehezen talál utat magának a lelkünkben, mert a szeretet az érényeket hozza létre, nem a hibákat.

Március 19. szombat. *Megszabadít az Úr, és egy néppé tesz*

Ez az, amit ma alá szeretnénk húzni mindannyiótok számára: az egység. Az egységnek kell diadalra jutnia: az egységnek Istennel, az egységnek az összes ember között. És mi ennek a módja? Szeretni mindenkit, azzal az irgalmas szeretettel, ami lelkiségünk kezdetén volt jellemző, amikor minden reggel elhatároztuk, hogy egész nap újnak, teljesen újnak fogjuk látni felebarátunkat, akivel találkozunk a családban, az iskolában, munka közben, mindenütt, egyáltalán nem emlékezve hibáira, hanem mindent szeretettel elfedve.

Március 20. Virágvasárnap. *Nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg, mert az Úr megsegít*

Mit mondjak nektek ma? Éppen ezekben a napokban láttam a TV-ben egy tornászbajnokságot. A javarészt keleti országokból való fiatal sportolók csodálatos gyakorlatokat mutattak be. Nagyszerűek voltak szaltóik, remek volt minden mozdulatuk. Mekkora tökéletesség, mily nagy harmónia, mennyi báj! Tökéletesen uralták testüket. Olyannyira, hogy a legnehezebb gyakorlatok is természetesnek tűntek. Ők a legelsőek a világon. Miközben csodáltam őket, többször is észrevettem magamban egy sürgető hívást. Talán a Szentlélek volt az. Mintha Valaki azt mondaná: Neked is, nektek is világbajnokokká kell válnotok! Bajnokokká? Miben? Az Istenszereteten. De tudod-e, mennyit kellett edzeniük ezeknek a lányoknak? Tudod-e, hogy nap mint nap, óráról órára ugyanazokat a gyakorlatokat ismétlik anélkül, hogy belefáradnának és feladnák? Neked is, nektek is épp így kell tennetek. Mikor? A jelen pillanatban. Mindig, anélkül, hogy egy percre is abbahagynánk. Hatalmas vágy támadt a szívemben, hogy pillanatról pillanatra a tökéletesség elérésén munkálkodjam.

Március 21. Nagyhétfő. *Benned ajándékozom meg világossággal a nemzeteket*

Ez legyen a mi fő művünk: úgy éljünk, hogy Jézus köztünk éljen. Ő, aki a világ meghódítója. Ha ugyanis egyek leszünk, akkor sokan egyek lesznek, és egy nap a világ megláthatja majd az egységet. Építsük tehát mindenütt az egység sejtjeit: családjunkban, a lakótelepen, azokkal akikkel játszunk, tanulunk vagy dolgozunk. A lehető legtöbb személlyel gyűjtsuk meg ezeket a tüzeket mindenütt. Ez az, amire koncentrálnunk kell a legnagyobb erőfeszítéssel: mert így szeretni áldozatokba, vesztésekbe kerül, saját akaratunk lebombázásába, hogy a felebarátunkét tegyük. A világban pontosan ezt az új helyet kell elfoglalnia Mozgalmunknak: tüzeket gyűjtani; úgy cselekedni, hogy a "köztünk lévő Jézus" éljen mindenütt.

Március 22. Nagykedd. *Szolgám vagy, hogy eljusson szabadításom a föld határáig*

"Mindenkinek mindene lenni, egygé lenni mindenkivel, hogy a legtöbb embert megnyerjük Krisztusnak." (vö. Kor 9,18) Ez az. Ha mi egygé válunk felebarátunkkal, amit ez a megbocsátás megkönnyít, akkor tovább tudjuk majd adni Ideálunkat a többieknek.

Március 23. Nagyszerda. *Az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban*

Mit éljünk tehát a Nagyhét közeledtével, majd pedig ezekben az áldott napokban.

Azt gondolom, ha a Húsvétot éljük, azaz hagyjuk a Feltámadottat élni magunkban, ez a legjobb módja annak, hogy mindegyiket éljük.

Ahhoz, hogy bennünk a Feltámadott ragyogjon, szeretnünk kell az Elhagyott Jézust és - ahogy mondani szoktuk - "túl kell lennünk a seben", ott, ahol már a szeretet uralkodik. És éppen a szeretet lesz az, amely arra indít, hogy a megvalósult új parancs legyünk; amely arra indít, hogy magunkhoz vegyük az Eukarisztiát, mely táplálja bennünk ezt az isteni szeretetet, és valóban azzá is tesz minket, akivel táplálkozunk, azaz a Feltámadott Jézussá. A szeretet az, amely arra indít bennünket, hogy egy legyünk Istennel és a felebarátainkkal. És a szeretet az, amely által - egy bizonyos értelemben - másik Máriák lehetünk.

Valóban, nem lehet jobban élni Jézus életének különböző vonásait, amelyekre a Nagyhét emlékeztet minket, minthogy elhatározzuk: minden pillanatban engedjük élni magunkban a Feltámadottat.

Március 24. Nagycsütörtök. *Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg!*

Nagycsütörtök van! Hogy összesűrűsödnek a bennünket érintő titkok! Gondoljuk végig őket, de rendkívül összeszedetten: tartsuk szem előtt Máriát. Ő kísér bennünket ebben az időszakban.

Nagycsütörtök = az Eucharisztia alapítása! Vajon mit gondolt Mária azon a napon? Szívében - azt hiszem - örömujjongás lehetett: végtelen boldogság amiatt, hogy eszköze lehetett Jézus világrajöttének, s ez most az Egyház számára is lehetővé válik, mely az egész Földön létrehozhatja ezt a csodát eucharisztikus szinten. Hogy nézhet most Mária a Földre, mely tele van az Ő Fiával!

Nagycsütörtök = a papság megalapítása. A Papok! Ki hasonlít jobban Máriára egy papnál? Ki tudja fölfogni mérhetetlen méltóságát és isteni lehetőségét, hogy visszahozhatja Jézust a világba?

Nagycsütörtök = Az Új Parancs: "Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket".

Nagycsütörtök = Jézus végrendelete. A Szentlélek forraszt minket egységbe. De Mária még hozzátesz valami "pluszt", pont azért, mert Édesanya és nem tud más lenni.

Kedveseim! Idézzük fel ma mindezeket a kincseket, melyek persze az Egyház kincsei, de különösen a mieink is. És adjunk hálát az Égnek!

A mai világban mindenekeelőtt azt kell szem előtt tartanunk, hogy Istent választottuk életünk ideáljává, de a testvéren keresztül jutunk el Hozzá. Olykor a minket körülvevő materializmus és az ebből fakadó kísértések - a fecsegések és viták, melyek vonzzák azokat, akik mindenre hegyezik a fülüket; a tudás, a megismerés, az olvasás vagy a mindent látni akarás utáni őrült vágy és az ebből származó ragaszkodás valamihez, amit jogosnak tartunk - elvonják

figyelmünket attól, hogy ki is a testvér, akivel együtt élünk - a benne lévő Jézusról -, és arról, amit vár tőlünk.

Pedig számunkra minden ebben áll. „Mindenekelőtt a kölcsönös és folytonos szeretet”. Mindenekelőtt.

Amikor egész nap azon fáradoztál, hogy teljesen a testvéreknek add magad, akkor - ha nem este, hát éjszaka - Ő hív, és Magának akar téged. Szívedben ott él a sürgető vágy, hogy szeresd Őt, hogy elismételd Neki legszebb elhatározásaidat, és elmondd, hogy számodra egyedül Ő létezik.

Március 25. Nagypéntek. *A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze*

Nagypénteken el fogom mondani az elhagyott Jézusnak, hogy úgy akarom szeretni, ahogy még senki sem szerette, és kérni fogom Tőle, hogy adja meg nekem ezt a kegyelmet.

Ha ti is csatlakozni szeretnétek, örömmel teszem meg veletek együtt, és versenyzek mindanniatokkal. Segítsen benne az Úr!

„Megtaláltalak Téged sok helyen, Uram!

a kis hegyi kápolna csendjében,
a tabernákulum félhomályában
egy üres székesegyház közepén.

Megtaláltalak az örömben.

Kereslek, és gyakran megtalállak.

De ahol mindig megtalállak:

az a fájdalom.

A fájdalom, bármilyen fájdalom
olyan, mint a harang zengő szava,
amely imára hívja Isten jegyesét.

Mikor a kereszt árnyéka megjelenik,
a lélek magába száll,
visszavonul belső szentélyébe,
és Téged „lát”, Teveled beszél.

Te jössz hozzám látogatóba.

És én válaszolok Neked:

„Itt vagyok, Uram! Téged akarlak,
Téged akartalak”.

Ebben a találkozásban
lelkem már nem érzi a fájdalmat,
hanem szinte megittasodott szeretetedtől:

(...) átitatódik Veled:

én Tebenned, Te énbennem”.

Kimondhatatlan, amit tegnap éreztem, miközben szerettem az elhagyott Jézust: rejtett örömet, a lélek meghatottságát, és mindenekelőtt a természetfölötti mély megtapasztalását amiatt, hogy megtaláltam az utamat, életem medrét. A hivatásom: az elhagyott Jézus.

Őszintén kell tudnom mindig újra kimondani: „Egyetlen Jegyesem van a földön: az elhagyott Jézus, nincs más Istenem rajta kívül.”

Március 26. Nagyszombat.

Nagyszombatot a vigasztalan Máriával töltöm, aki természetesen szomorú volt Fia halála miatt, de teli volt feltámadásának reményével.

Úgy jöttem haza Einsiedelnből, hogy szívemben égett a vágy, hogy a Vigasztalant utánozzam, mint Ideálom tanítómesterét. De éreztem, hogy benne főként azt kell aláhúznom, hogy „Istennel teljes”, amit akkor érhetünk el, ha utánozzuk őt. Nemcsak el akarok tudni elveszíteni mindent, amit Isten kér tőlem, azért, hogy utánozzam őt, hanem el akarom veszíteni mindazt, mindig, minden pillanatban, ami nem Isten és nem az ő akarata a jelen pillanatban.

Ha így teszek, akkor „Isten teljességét” birtokolom, és – az alkímia révén! - Őbenne a Fényt, ami vezeti lelkemet, és ezáltal a rólam alkotott terv megvalósulását.

Március 27. Húsvétvasárnap. *Jézust megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta őt*

Mostanában valamelyik nap mélyen megdöbbenett az a gondolat, hogy az elhagyott Jézus nemcsak az, aki jelen van a tabernákulumban, akit a próbatételekben és az erények gyakorlásában szeretünk, akit a “semmivé válásban” utánozunk mindahányszor erre van szükség, hanem Ő Isten!

Isten. Most nemcsak megváltóként gondoltam Rá, hanem mint aki az Atyával és a Szentlélekkel együtt elindítója volt a teremtésnek, a felettünk ragyogó hatalmas ég, a végtelen galaxisok, a számtalan csillag, a bolygók, a világegyetem teremtésének. Talán először láttam Őt ilyennek.

De, hogy az elhagyott Jézus valóban Isten, az a Feltámadottban látszik igazán világosan, aki annyira ott van Isten jelenlétének összes formájában, amelyet ismerünk, és ott van a bensőnkben is, amikor teljes szívünkben átöleljük Őt. És jelen van közöttünk is a teljes egységben.

Ígérjük meg Neki aznap, hogy amíg itt hagy bennünket, addig folyamatosan az Ő húsvétjának tanúságtevői leszünk, a Feltámadotté, hogy a világ is éljen és feltámadjon.

Március 28. Húsvéthétfő. *Jézust feltámasztotta Isten, aminek mi tanúi vagyunk*

Épp most éltük át a nagyhét fontos napjait. Még itt vannak szívünkben mindazok a nagy események, melyekről megemlékeztünk: az Új Parancsolat a lábmosással; a papság megalapítása, melyről nagycsütörtökön emlékeztünk meg - azon a napon, melyen VI. Pál pápa kívánsága szerint a szolgálati és a királyi papságot ünnepeljük -; az Eukarisztia megalapítása; Jézus végrendelete; Jézus szenvedése és elhagyatottsága nagypénteken; majd a Feltámadt Jézus húsvét napján, melyet sohasem éreztünk annyira a mi ünnepünknek, mint ebben az évben. Nehéz elszakadnunk mindezekről a rendkívüli eseményektől, ezektől a természetfölötti valóságoktól. Szinte arra vágyunk, hogy egész életünk egy hosszú nagyhét lehessen.

Egyébként a keresztény meghívást kapott arra, hogy élete minden napján, sőt minden pillanatában élje ezeket az eseményeket. Minden nap, csakugyan, minden órában, mert ahhoz, hogy életünk egy Szent Utazás legyen, meg kell halnunk önmagunk számára és fel kell támadnunk Őbenne.

